

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXV. De gloria Ven. P. Ludovici de Ponte, quam vidit, & gratijs ab
ipso obtentis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

id attribuendum esse ipsius potentiae, ac meritis. Tunc meus Sanctus Angelus Custos, quasi complacendo sibi in mei sublevatione, idque significando vultu, & modo loquendi, mihi dixit: Quiesce Soror, quiesce. Adfuerat mihi Sanctus Pater Ludovicus propè tribus horis, quibus elapsis ipsum vidi surgentem, & cogitavi, quod vellet reverti ad caelum: verum aliter se res habuit: assurrexit, ut exciperet Sanctos Patriarchas Ordinum Religiosorum, & alios Sanctos, qui dignabantur venire ad me invensendam. Gloriosus Sanctus Dominicus accessit ad Sanctum Patrem Ludovicum de Ponte, dixitque illi talia verba, cum tanta tum honoris exhibitione, tum amore, ut ex his intellexerim, Sanctum Patrem Ludovicum fuisse gazophylacium, atque ditissimam fodinam virtutum. S. Dominico adhaerebat gloriosus S. Ignatius, atque

ab hoc Sancto Patriarcha, tanquam ex radice, assurgebat miro modo arbor, cujus rami attollebantur usque ad caelum, & extendebantur per universam terram. Significavit verò mihi Deus, sic indicari ingentem fructum, quem S. Ignatius, & ejusdem filij faciunt in mundo. Et quamvis alia quoque sacrae Religionis magnum fecerint, faciuntque fructum; ob quamdam nihilominus rationem me nunc id edocere Deus specialiter voluit de Societate Jesu, deque ipsius Patriarcha. Penes illum stabat ejus filius S. Franciscus Xaverius, qui ad me accedens mihi dixit: Soror, ego sum tantummodo ramusculus hujus arboris. Manserunt aliquamdiu apud me omnes ij Sancti, & postquam me sua praesentia multum sunt consolati, omnes redierunt simul ad caelum. Deus sit in aeternum benedictus. Amen.

CAPUT XXXV.

De gloria Venerabilis Patris Ludovici de Ponte, quam vidit, & gratijs ab ipso obtentis.

M

Agnus hic Pater, seculiq. nostri Doctor mysticus, suam amenissimo anima admirabilis hujus Virginis hortocolendo operam, ex Dei dispositione, integris triginta impendit annis. Debetur quidem favorabilis Divinae gratiae irrigationi, seu avi superni spiritus zephyro, inestimabile florum pretium, qui in eo, ad stuporem mundi, ad confusionem inferni, ad caeli admirationem, maximamque magni Dei nostri gloriam, resplenderunt: verum tamen, quia idem Dominus (qua ipsa in re se exhibet liberaliorem) suorum petit cooperationem ministrorum non est dubium, quin sedula hujus insignis operarii industria aliqua etiam debeatur pars progressum, quibus deliciosus iste hortus Dei, heroicis Venerabilis Marinae spiritus, ad tam sublimem pervenit gradum perfectionis. Insumpsit Sanctus Pater postremos vitae annos, ad ultimum usque hujus diem, scribenda prima parti historiae istius Virginis, hi-

storicum agendo gestorum, quibus praecleariora, & virtutum, quibus solidiores, à compluribus annis in publicum non prodierunt. Deus autem hac illum adventitij praemij parte est remuneratus, ut eadem Virgo, novem annis, quibus ipsi supervixit, historiam pertexeret de sanctitate, & gloria sui Scriptoris, atque Patris spiritualis. Non extat propemodum, extabitve ullum caput in hac secunda parte, ubi non aliquid insinuetur de Patre Ludovico. Nihilominus chartas huc directius spectantes, redigam breviter ad aliquot capita, extracta ex adversarijs hujus Sponse Christi. Dico, ex adversarijs: nonnulla namque acta, qua hic attinguntur, fusiùs ab ipsa, juramento interposito, recensentur in processu facto, pro Sancti Patris Ludovici canonizatione, quod videri poterit in vita hujus insignis servi Dei. Sanctus Lucas in suis Actis egit historicum magnigentium Apostoli, & Paulus encomiasten virtutum Sancti Luca in suis epistolis. Sanctus Praecursor meruit celebrari ab Incarnato Deo

Verbo, cuius ipse fuerat prætor, priusquam nasceretur. Sciunt ac solent Sancti sese, exemplo sui Domini, gratos hac in re exhibere, ut idem Dominus solus in omnibus glorificetur. Quæ præsentis capite complector, omnia evenerunt anno sexcentesimo vigesimo quarto, à decima septima Februarij, qua die Sanctus Pater feliciter, sanctissime moriendo, ad vitam migravit meliorem. Incipit igitur Virgo referendo, quod ipsi de hoc obitu fuit manifestatum, his verbis.

Eâ nocte, quæ Patri Ludovico de Ponte, in hac mortali vitâ, fuit extrema, postquam mihi ex Collegio S. Ambrosij Societatis JESU est significatum, sacro ipsum esse oleo unctum, rogavi meos Dominos Angelos hic præsentés, ut abirent ad ferendum ei auxilium, quod omnes perlibenter fecerunt, & adfuerunt felici illius morti. Reversi sunt, & horâ circiter primâ, à media nocte, me duxerunt ad eisdem cubiculum, in quo sanctum corpus exanime jacebat. Totum cubiculum apparebat simile cælo, propter multos Angelos Dei, circumdantes corpus. Appropinquavi illi, & non potui videre faciem, quæ erat tecta velo, seu panno bombycino, neque mihi fuit discooperata, nescio quam ob causam. Oscultata sum ipsius pedes, & manus, statimque sum reducta domum. Optabam rescire statum animæ Sancti mei Patris, & commendabam illam enixè Deo, atque Divina Majestas, quasi dissimulanter mecum agendo, mihi ostendit Purgatorium, acsi diceret: Aspice, an ipsû hic invenias, Lustravi attentè totum eum locum, & non vidi illum. Postea, horâ circiter decimâ matutinâ, me Sanctus Pater Ludovicus visitavit, alloquendo me, quem admodum faciebat, dum viveret. Vidi illum valde gloriosum, vultu prorsus vivido, ac tali, ut palàm faceret, se frui Deo. Multùm me est solatus, dolentem ob ipsius obitum, dixitque mihi: Quamvis jam non degam in vita mortali, nihilominus te non negligam, imò juvabo, instruamque melius, cum obrineam statum, in quo non possum errare. Fui vehementer exhilarata, confortata, & repleta solatio. Subitò comparuit in eisdem pectore sacrum no-

men Jesu, lucens ac resplendens instar Solis, cuius radij obtexerunt faciem, & hanc magnam lucem desijt à me videntem. Compareret mihi quotidie, meque invitum, & mei Sancti Angeli ipsum singulatim honorant ac venerantur. Dum autem ego id mirarer, dixerunt mihi: Nonne scis, illum esse Sanctum Sacerdotem, & Ministrum Dei? Quidam Sanctus Angelus Dei mihi dixit, felicem eam animam, dum egrederetur è corpore, transivisse penes Purgatorium, absque ulla pœna, imò cum ingenti gaudio, eò quòd agnosceret gratiam sibi præstitam à Deo, quâ ab ipso fuerit præservata à tam gravibus cruciatibus.

Eo die, quo peragebantur ipsius exequia, agendo in me mea oratione cû Deo, dum celebrarentur divina officia, vidi Sanctum Patrem in cælo, indutum nigra veste Societatis, cuius tamen stamen erat aureum: gerebat pileum clericalem in capite, & stolam in collo. Sedebat valde gloriosus & splendidus in sella, super tres quadrante gradus elevata, coram Beatissima Trinitate, magna cum autoritate, & aspectu gravi, verùm gloriosissimo. Vixi mox venientes multos Beatos ex eius Ordine (fuerint verò Sacerdotes) omnes ornatos stolis, & binos: singuli ipsam adorant venerabundi, quasi honoris ergo illi invadentes, & gratulantes gratiam à Deo collatam, quos Sanctus magnâ charitate excipiebat, & brachijs collum circumdando amplectebatur. Peractâ hæc sacra ceremoniâ, S. Pater Ludovicus, & omnes reliqui se coram Sanctissima Trinitate prostraverunt, & Dominus ipsis est impetrata suam Divinam benedictionem. Omnes assurrexerunt, & Pater Ludovicus est re-vertus ad suam sedem, cæteris stantibus. Venerunt interea sex Angeli, & concinnis gradibus, utrinque terni, inceperunt dulcissimis personare instrumentis, canendo suavissimâ melodîâ laudes Dei, exhibitas illi sanctæ Animæ gratias. Hæc musicâ finitâ, rursus se coram Deo prostraverunt, qui ipsis denuò suam sanctam dedit benedictionem. Eo momento cepit Pater Ludovicus usque ad deo resplendere, ut eum amplius non viderim. Deinde

mihî comparuit in meo cubiculo, mansitque apud me ultra unam horam, loquens de rebus spiritualibus. Dum illum interrogarem, an ipsi aliquid accesserit gloriæ ex peccatis hoc die exequijs, respondit mihi: Omnino. Sed ita de se est locutus, sicut vivens consueverat, dicendo: Mei Patres poterant pro concione referre magnas gratias, quas à meo Deo accepi, & dicere, me parum ex ijs profecisse; omittere autem meas laudes: omnia tamen aiebat, cedere ad gloriam accidentalem exequiarum, sibi celebratarum in celo.

Quodam tempore matutino, in Septembri, vacabam meis exercitijs, & eram aliquantum perplexa, ob meos solitos timores, quando conspexi Sanctum Patrem Ludovicum, qui sedens in quadam velut sella me salutavit, dicendo mihi peramanter: Quid times Anima, quid times? quis te affligit? quis te condemnat? Cum Deus, & tui Confessarij tua approbent, cur es tam meticulosa? Ergo ne Pater, respondi ego, non habeo, quod timeam? Expecta Anima, dixit Sanctus Pater, & coniectis oculis ad unam partem, assurrexit; ita tuncque tibi adfuit quidam Angelus Dei, unus è præcipuis, adeo ut me magno affectu stupore. Is me salutata dixit: Noli metuere Anima, sum enim Angelus Domini Majestatis, ad te missus, ut tibi ex ipsius voluntate, ejusdemque nomine dicerem, à Divina Majestate gubernari & dirigi omnes vias tuas, atque disponi, ut nunquam in tuo corde perseveret dubium, aut difficultas, quam in quibusdam credendis, quæ tibi eveniunt, habere consuevisti. Hoc dices tuis Confessarijs, quibus te oportet credere, atque obtemperare. Cum verò interrogarem S. Angelum, an mei timores essent aliquantulum immoderati, adversus beneplacitum Divinæ voluntatis, respondit mihi, judicia Dei esse altissima & occultissima, ac talia, ut ijs infinita comprehendantur; remedium autem, si quis in meis timoribus reperitur excessus, in eo consistere, quod mihi nomine Dei dixerat. Quia ipsum tantâ videbam conspicuum majestate, ut judicaverim illum esse è sublimioribus Angelis, rogavi eum, quanquam satis

timidè, ut mihi diceret, quis esset: & respondit mihi, se esse unum è præcipuis Divinæ Majestatis servis, habereque etiam curæ suæ commissum quendam locum, quem mihi Deus monstraverat, & quò præteritis diebus videram ingredientem maximâ diabolorum turmam. Post hæc mihi valedixit, relinquendo me affluentem solatio. Sanctus Pater Ludovicus remansit apud me, & resumpto sermone de meis timoribus, dixit: Quid times? Nunquid fortasse sunt majora ac difficiliora, quæ tibi eveniunt, quàm quæ evenerunt me vivente? Non profecto, dixi ego: timebam autem, nè meæ animæ inesset occulta quæpiam & latens, me non sciente, neque intelligente; propensio ad res singulares. Sanctus Pater mihi respondit, profundissimam, & occultissimam propensionem meæ animæ non esse aliam, quàm efficacissimum desiderium explendæ ad amissim in omnibus Divinæ voluntatis. Institi ulterius dicendo, meos timores omnes in hoc ipso fundari, quod ipse assererat, siquidem metuerem, quòd me eidem Divinæ voluntati, ad majorem illius gloriæ minimè conformarem. Tum dixit, me vel propterea securam esse. Rogavi ipsum, quanquam timidissimè, ut me interdum inviseret, atque respondit mihi, se id Deo volente facturum, modò adhiberem fidem veritatis, quas mihi ejusdem nomine esset expositurus. Post hoc mihi valedixit, ac abiit, cum quibusdam Angelis, & duobus Sanctis sui Ordinis, qui illum comitabantur. Deus sit benedictus. Amen.

Vigesimâ quintâ Decembris, ejusdem anni millesimi sexcentissimi vigesimi quarti, in festo Nativitatis CHRISTI, Divina Majestas singularem huic Virgini exhibuit favorem, quem hoc loco refero: quandoquidem in fine eventus, quem recenset, manifestè colligitur, quanto opere ipsi profuerit instructio Sancti Patris Ludovici, ut se ad illum promerendum disponeret. Omnia Virgo his verbis describit.

Quanquam, quæ est Dei bonitas, sim prompta ad exequendam sanctissimam ejusdem voluntatem, ut in omnibus de me disponat secundum suum beneplacitum,

sem-

semper nihilominus propendeo ad migrandum ex hoc exilio, ut clarâ mei Dei & Domini fruatur visione. Præsertim verò sum vivacior hos primos motus experta, dum audirem referri, inter quosdam Principes Christianos exoriri bella, ob quam rem mea anima fuit vehementer afflictâ. Commendabam hoc negotium Deo, indicando unâ naturalem meæ animæ affectum, migrandi ex hac vita ad æternam. Tunc mihi Divina Majestas, ex magna sua bonitate & misericordia, dixit: Si quispiam Rex haberet in civitate hostili filium, aut alium sibi singulariter charum, dum illam à se evertendam obsideret, suspenderet oppugnationem, nè contristaret, anxiumque redderet filium intus cum obsessis manentem: atque ut me consolaretur, & remoraretur mea desideria, dixit mihi præterea, se velle, ut hæc festa secum transigam in cælo. Ego tergiversabar, uti aliàs, in acceptandis his extraordinarijs beneficijs. Dominus autem, ut me disponeret ac flecteret, dixit, itâ expedire: id enim fieri eum in modum, quo se hic Parentes gerunt erga filios, quos speciali prosequuntur amore, solentque illos versantes in scholis, pro eorundem recreatione, & consolatione, durantibus festis, deducere domum.

Post dicta à Domino hæc verba, isti mei Domini Angeli ad me venerunt, & dixerunt mihi: Soror, nunc vale, brevi revertemur, & interea apud te manebunt hi Sancti Angeli socij nostri. Aspexi, & vidi ibi totidem remanentes. Observavi deinde, quòd illi mei Domini ascendentes ad conspectum Dei, exposuerint Divinæ Majestati difficultatem, quam habebant in exequendo ipsius mandato, de me ducenda ad cælum, unâque periculum, nè natura deficeret, nisi ad id peragendum novum præstaret favorem. Deus singularem demonstrando amorem, obtulit petiitum à se auxilium, & subito unus ex ijs Sanctis Angelis, qui apud me remanserant, me incepit spiritualissimè induere cælesti vestitu, ut me in cælo Deo præsentaret. Induit me tunicâ, quæ erat nive candidior, ac deinde aliâ cæruleâ verè mirum in modum resplendente. Tandem me texit magnò ru-

bro, adeoque eleganti velo, ut videretur purissimis contextum carbunculis. Ad singula verò, quibus ab ipso exornabar, pronuntiabat nonnulla verba, quæ ego non intellexi. Conspexi postea grandem & pulchram pelvim argenteam, & in ea omnia instrumenta meorum martyriorum, ac dolorum: clavos pedum & manuum, flagella Christi Domini, quæ mihi in ætissima quadam unione fuerant impetrata, crucem, & alia instrumenta, de quibus sibi dictum est. Hanc pelvim, cum omnibus, quæ in illa erant, portabat in manibus quidam Angelus, qui antecedebat, ceteris omnibus ipsum comitantibus.

Itâ ascendimus ad cælestem Jerusalem, in cujus ingressu prodijt Sacratissima Persona Spiritus Sancti, qui mihi dixit: Bene veneris amica mea, sponsa mea, veni, & intrabis in gaudium Domini tui. Introivimus, & Sancti Angeli, qui mecum ibant, me prostraverunt coram Beatissima Trinitate, ubi Pater æternus me vocavit filiam, & Filius sororem, atque Spiritus Sanctus sponsam, omnibus tribus admirabilem mihi exhibentibus amorem. Specialiter notavi, me à Filio Dei, Verbo Divino, appellatam fuisse sororem, Eisdemque Majestatem mihi dixisse: Omnis soror, propter naturam humanam, quam hominis causâ assumpsi. Vidi illic Sancti Patrem Ludovicum de Ponte gloriosissimè lætum & speciosum, qui me est allocutus dicendo: Nunquam speravi aliud, quàm ut his bonis fruereris, & quantumvis te tam varijs modis exercuerim ac probaverim, ut potueris suspicari id provenire ex defectu amoris, & excessu morositatis & fastidij, omnia tamen advertenter dirigebantur, ad res tuas melius explorandas: quæ tu tam bene ex omnibus profecisti, quàm ego desiderabam, & nunc vides. Versabar in præsentia illius magni Dei Domini nostri, experiendo finem, propter quem Divina Majestas mihi aliàs dicit præstare, & præstiturum has gratias, quæ erant, ut quiescerem, cognoscerem, & gauderem. Magna ibi fuit mea quies, contentio, & gaudium. Atque dum id attendere, sensim sine sensu mihi illa magis

magnificencia disperebat, ac tandem me
rursum reperi in meo angulo, dolens &
afflicta, videndo me privatam eo bono ex

Divina bonitate possessio. Ipse sit in aeter-
num benedictus. Amen.

CAPUT XXXVI.

Continuatur eadem materia.

Uacunque hoc, & sequenti ca-
pitate scribuntur, acciderunt per
decursum anni sexcentissimi
viginti quinti. Exorditur
Sancta Virgo, sic dicendo.

Die Sabbathi, undecimâ Januarij, ve-
hementer integrâ nocte cruciabar à meis
morbis, videbâque mihi expiratura, &
suffocanda. Totâ eâ nocte mihi adfuit San-
ctus Pater Ludovicus de Ponte, sedens su-
per unum graduum, quibus ascenditur ad
illam auream aulam, de qua aliàs dixi. Vi-
dens me Sanctus Pater tantopere cruciari
& affligi, animabat me, juvabâtque ferre
meam crucem. Ego illi dixi: Pater, rogo
te, si est voluntas Domini Dei mei, mitiga
hunc meum morbum, ecce enim suffocor.
Pater dixit peramanter, se id facturum.
Porrexit illi Sanctus Religiosus, Coadju-
tor ex ipsius Ordine, qui eundem comita-
batur, quandam rem, quam, eò quòd esset
valde parva, non bene vidi (postea ex ipso
rescivi, fuisse quoddam cœleste medica-
mentum) & ille ei dixit. Da id S. Angelo
Custodi istius creaturæ, ut ipsi applicet,
quod S. Angelus quàm reverentissimè sus-
cepit, dixit tamen: Sancte Pater, necdum
est tempus, ut illi hæc medicina applice-
tur, ne eam privemus meritò patientiæ.
Est omnino, respondit S. Pater Ludovicus,
aliâ namque ratione id compensabitur: ap-
plicetur ipsi istud medicamentum, ut nunc
mitigentur dolores, diutiùs tamen durent,
sic nihil perdet. Itâ fuit factum. Accessit
ad me S. Angelus, & apposuit mihi eam
medicinam in concavitate, quæ est sub oc-
cipite, statimq; melius habui, & multùm
sublevata toleravi meam afflictionem. Be-
nedictus sit Deus. Amen.

*Non ignorabat Sanctus Angelus hanc ve-
ritatem, quæ est clara, Deoque consuetissima,*

Visa abur. de Escobar Part II.

quòd meritum hominis iusti, qui patitur (&
par est ratio de satisfactione in penis Purgato-
rii) possit exaquari, si intensus brevis temporis
dolor commutetur, ut idem jam remissus dures
diutiùs, ejusdemque intensio suppleatur exten-
sione temporis. Verùm non videtur ipsi fuisse
revelatum, placere Deo, ut taliter in præenti
occasione fieret. Voluit autem Divina Maje-
stas suam quoad id voluntatem manifestare
Sancto Patri Ludovico, & illam ex ipso An-
gelum intelligere, sive ut Virgo magis ac ma-
gis redderetur addicta suo Beato Instructori,
sive ob alias gloriam suam concernentes ratio-
nes. Alia disputatio de eo, si quis excellenti-
am hujus sanctæ Animæ inde arguat, quòd il-
luminaverit Angelum, nec est hujus loci, ne-
que infallibilem judico esse consequentiam, ut
ex particulari uno actu concludatur in reliquis,
illuminantem esse superiorem illuminato. In
alio scripto, die vigesima tertiâ Februarij, sic
ait.

Vigestimâ tertiâ hujus mihi comparuit
Sanctus Pater Ludovicus de Ponte, qui
mihi semper ea proponit, quæ magnam
adferunt solatium, ac profunt ad meæ ani-
mæ profectum. Sed vigestimâ quartâ mane
exarserunt in meo corde illi vehemen-
tes affectus, quos aliàs habeo, & his impel-
lentibus dicebam: Ubi es mi Deus? ubi te
inveniam? Indica mihi, ubi pascas in meri-
die. Hoc agens vidi descendentem ex cœ-
lo S. Patrem Ludovicum, & cum alijs col-
loquentem, quamvis illos tum non agno-
verim, neq; sciverim, qua de re conferrent,
postea tamen vidi esse Angelos Dei. San-
ctus Pater se collocavit in quadam admi-
rabili sella, & inde me interrogavit: Quid
dicis, Anima? quales sunt isti affectus? San-
cte Pater, respondi, quero ex meo Deo,
ubi sit, ubi ipsum sim repertura, ubi pa-
scat in meridie? Sanctus Pater elevans o-
culos

T

culos